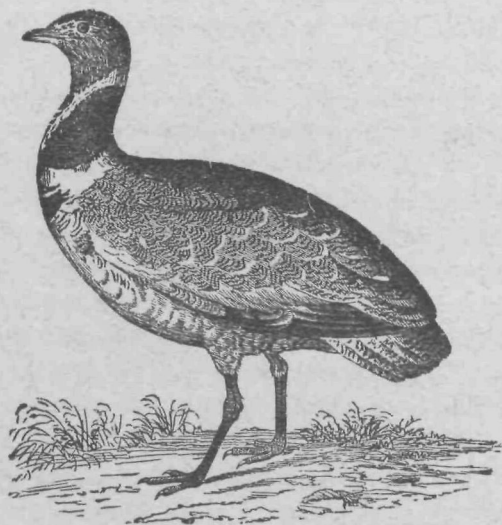

Jarebica.

Jarebica (das Rebhuhn) je zaradi okusnega mesa povsod znana ptica, ki živi skozi vse leto na obdelanej zemlji. Po nekaterih krajih je takó navadna, da jo skoraj vsak otrok pozna. Prav ljubeznjiva je in lepo pisana ptica brez ostroge na nogah. Glavo ima rjasto rumeno; vrat in prsi peplaste, s črnimi pikami pokropljene. Hrbet je pokrit s sivim, belo počrkanim perjem. Rep ima prisekan. Kaj lepo jej pristoji kostanjeva lisa, ki se jej na sivem trebuhu v podobi podkove krivi. Oko ima obrobljeno z rdečo golo kožico; kljun plavkast, nogi sivkasti.

Vsa ptica je do malega podobna puti, ki živi najraje po ravnem ali holmestem polji, senožetih, strniščih in vinogradih. Posebno všeč so jej kraji, kjer se njive in travniki vrsté z goščavami in grmovjem; tudi okolo redkega gozda se rade potikajo, v gosto lesovje pa ne gredó.

Jarebica se hrani z vsakovrstnim zrnjem in semenjem, žužki in zelenjavo. Po zimi koplje in brska po snegu, da pride do trave in zelene ozimine; tudi brinove jagode obira. Kadar je huda zima, takrat se tudi jarebicam hudo godi. Sneg večkrat zmrzne tako na debelo, da ga ptice ne morejo razkljevati in razkopati, takrat je treba stradati. Lakota jim vzame prirojeni strah pred človekom, drzno se približajo samotnim hišam ter pridejo celó na dvorišče smeti razkopavat. Ali pri vsem tem jih v takih zimah mnogo pogine, časih daleč in široko nobena ne ostane. O takem času mora pameten lovec skrbeti, da mu ta jako priljubljena divjačina ne odmré. Okoli grmovja bode razkopal sneg in jim časih vrgel kako perišče žita.

Spomladi si naredí jarebica v travi ali žitu jamico, nastelje jo površno z bilkami in v to priprosto gnezdo znese 10—16 sivo zelenkastih jajec, na katerih ona sama sedi tri tedne. Samec stoji blizu nje na straži ter zvesto pazi in posluša, če bi ne pretila kaka nevarnost od kje. Mladiči so jako živi, črno, rumeno in rjavo pisani; komaj so izlezli iz jajca, vže tekajo okolo matere, ki je skrbno vodi okoli. Oče je vedno spremlja, pazi na nje in skrbi za njihovo varnost. Ako mladiči po kakej nesreči izgubé mater, prevzame on vodstvo in nadomestuje mater. Takrat se vede kakor mati, kliče je z istim glasom in vabi pod svoje peroti.

Jarebica ima zeló veliko sovražnikov. Na zemlji in v zraku prežé na-njo razne zverí in ujede, jeseni in po zimi pa človek, ki je lovi s psom ptičarjem.

Žive ujete jarebice se privadijo človeku in hiši ter postanejo prav domače. Krotke so posebno one, katere izvali koklja iz podvrženih jarebičnih jajec.

(Po Fr. Erjavcu.)

